Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

17 päivänä joulukuuta 2020*

Muutoksenhaku – Jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentäminen – Asetus (EU) N:o 305/2011 – Rakennustuotteiden kaupan pitämistä koskevat yhdenmukaistetut ehdot – Yhdenmukaistetut tekniset standardit ja määräykset – Yhdenmukaistetut standardit EN 14342:2013, EN 14904:2006, EN 13341:2005 + A1:2011 ja EN 12285-2:2005 – Kumoamiskanne

Yhdistetyissä asioissa C-475/19 P ja C-688/19 P,

joissa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta kahdesta valituksesta, jotka on tehty 20.6. ja 18.9.2019,

**Saksan liittotasavalta**, asiamiehinään J. Möller ja R. Kanitz, avustajinaan M. Kottmann, M. Winkelmüller ja F. van Schewick, Rechtsanwälte,

valittajana (C-475/19 P ja C-688/19 P),

ja joissa muina osapuolina ovat

**Euroopan komissio**, asiamiehinään C. Hermes, M. Huttunen ja A. Sipos,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-475/19 P ja C-688/19 P), ja

**Suomen tasavalta**, asiamiehinään S. Hartikainen ja A. Laine,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa (C-475/19 P),

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-C. Bonichot sekä tuomarit L. Bay Larsen, C. Toader (esittelevä tuomari), M. Safjan ja N. Jääskinen,

julkisasiamies: M. Campos Sánchez-Bordona,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

päätettyään julkisasiamiestä kuultuaan ratkaista asian ilman ratkaisuehdotusta,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

**tuomion**

1 Saksan liittotasavalta vaatii asiassa C-475/19 P tekemällään valituksella unionin tuomioistuinta kumoamaan 10.4.2019 annetun unionin yleisen tuomioistuimen tuomion Saksa v. komissio (T-229/17, ei julkaistu, EU:T:2019:236; jäljempänä ensimmäinen valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt sen kanteen, jolla se vaati tätä ensinnäkin kumoamaan yhdenmukaistetun standardin EN 14342:2013 ”Puiset lattianpäällysteet. Ominaisuudet, vaatimustenmukaisuuden arviointi ja merkintä” viitetietojen säilyttämisestä varauksin Euroopan unionin virallisessa lehdessä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 nojalla 25.1.2017 tehdyn komission päätöksen (EU) 2017/133 (EUVL 2017, L 21, s. 113), toiseksi yhdenmukaistetun standardin EN 14904:2006 ”Liikuntapaikkojen pintarakenteet. Monitoimikäyttöön tarkoitettujen sisäurheilutilojen pintarakenteet. Määrittely” viitetietojen säilyttämisestä varauksin Euroopan unionin virallisessa lehdessä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 mukaisesti 25.1.2017 tehdyn komission päätöksen (EU) 2017/145 (EUVL 2017, L 22, s. 62), kolmanneksi rakennustuotteiden kaupan pitämistä koskevien ehtojen yhdenmukaistamisesta ja neuvoston direktiivin 89/106/ETY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 täytäntöönpanoon liittyvän 10.3.2017 annetun komission tiedonannon (EUVL 2017, C 76, s. 32, jäljempänä täytäntöönpanotiedonanto) siltä osin kuin siinä viitataan yhdenmukaistettuihin standardeihin EN 14342:2013 ja EN 14904:2006, neljänneksi rakennustuotteiden kaupan pitämistä koskevien ehtojen yhdenmukaistamisesta ja neuvoston direktiivin 89/106/ETY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 täytäntöönpanoon liittyvän 11.8.2017 annetun komission tiedonannon (EUVL 2017, C 267, s. 16), siltä osin kuin siinä viitataan yhdenmukaistettuihin standardeihin EN 14342:2013 ja EN 14904:2006, viidenneksi rakennustuotteiden kaupan pitämistä koskevien ehtojen yhdenmukaistamisesta ja neuvoston direktiivin 89/106/ETY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 täytäntöönpanoon liittyvän 15.12.2017 annetun komission tiedonannon (EUVL 2017, C 435, s. 41) siltä osin kuin siinä viitataan yhdenmukaistettuihin standardeihin EN 14342:2013 ja EN 14904:2006, ja kuudenneksi rakennustuotteiden kaupan pitämistä koskevien ehtojen yhdenmukaistamisesta ja neuvoston direktiivin 89/106/ETY kumoamisesta annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 täytäntöönpanoon liittyvän 9.3.2018 annetun komission tiedonannon (EUVL 2018, C 92, s. 139) siltä osin kuin siinä viitataan yhdenmukaistettuihin standardeihin EN 14342:2013 ja EN 14904:2006 (jäljempänä yhdessä kolme riidanalaista tiedonantoa).

2 Asiassa C-688/19 P tekemällään valituksella Saksan liittotasavalta vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan 9.7.2019 annetun unionin yleisen tuomioistuimen tuomion Saksa v. komissio (T-53/18, ei julkaistu, EU:T:2019:490; jäljempänä jälkimmäinen valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin on hylännyt sen kanteen, jolla se vaati tätä kumoamaan ensinnäkin yhdenmukaistetun standardin EN 13341:2005 + A1:2011 ”Maanpäälliset kestomuoviset varastosäiliöt lämmitysöljylle, kerosiinille ja dieselpolttoaineelle” viitetietojen säilyttämisestä Euroopan unionin virallisessa lehdessä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 mukaisesti 6.11.2017 tehdyn komission päätöksen (EU) 2017/1995 (EUVL 2017, L 288, s. 36) ja toiseksi yhdenmukaistetun standardin EN 12285-2:2005 ”Tehdasvalmisteiset terässäiliöt” viitetietojen säilyttämisestä Euroopan unionin virallisessa lehdessä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 mukaisesti 6.11.2017 tehdyn komission päätöksen (EU) 2017/1996 (EUVL 2017, L 288, s. 39) (jäljempänä yhdessä jälkimmäiset riidanalaiset päätökset).

## Asiaa koskevat oikeussäännöt

3 Rakennustuotteiden kaupan pitämistä koskevien ehtojen yhdenmukaistamisesta ja neuvoston direktiivin 89/106/ETY kumoamisesta 9.3.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 305/2011 (EUVL 2011, L 88, s. 5) johdanto-osan ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(1) Jäsenvaltioiden säännöksissä edellytetään, että rakennuskohteet suunnitellaan ja toteutetaan siten, ettei ihmisille, kotieläimille tai omaisuudelle aiheuteta vaaraa eikä ympäristöä vahingoiteta.

(2) Nämä säännökset vaikuttavat suoraan rakennustuotteita koskeviin vaatimuksiin. Vaatimukset tulevat esiin kansallisissa tuotestandardeissa, kansallisissa teknisissä hyväksynnöissä ja muissa kansallisissa teknisissä eritelmissä ja säännöksissä, jotka liittyvät rakennustuotteisiin. Toisistaan poikkeavina nämä vaatimukset vaikeuttavat kaupankäyntiä unionissa.

(3) Tämän asetuksen ei olisi vaikutettava jäsenvaltioiden oikeuteen määrittää vaatimuksia, joita ne pitävät tarpeellisina terveyden, ympäristön ja työntekijöiden suojelun varmistamiseksi rakennustuotteita käytettäessä.”

4 Kyseisen asetuksen 1 artiklassa, jonka otsikko on ”Kohde”, säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa säädetään rakennustuotteiden markkinoille saattamisen tai saataville asettamisen ehdoista vahvistamalla yhdenmukaistetut säännöt rakennustuotteisiin liittyvien perusominaisuuksien suoritustasojen ilmoittamistavoista sekä CE-merkinnän käyttämisestä näissä tuotteissa.”

5 Mainitun asetuksen 2 artiklassa, jonka otsikko on ”Määritelmät”, säädetään seuraavaa:

”Tässä asetuksessa sovelletaan seuraavia määritelmiä:

– –

4) ’perusominaisuuksilla’ tarkoitetaan rakennustuotteen niitä ominaisuuksia, jotka liittyvät rakennuskohteen perusvaatimuksiin;

– –”

6 Asetuksen N:o 305/2011 3 artiklan, jonka otsikko on ”Rakennuskohteen perusvaatimukset ja rakennustuotteiden perusominaisuudet”, 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Liitteessä I esitetyt rakennuskohteen perusvaatimukset muodostavat perustan standardien kehittämistä koskevien toimeksiantojen ja yhdenmukaistettujen teknisten eritelmien valmistelulle.

2. Rakennustuotteiden perusominaisuuksista säädetään rakennuskohteen perusvaatimuksiin liittyvissä yhdenmukaistetuissa teknisissä eritelmissä.”

7 Kyseisen asetuksen 8 artiklan, jonka otsikko on ”CE-merkinnän yleisperiaatteet ja käyttö”, 4 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltiot eivät saa kieltää tai estää alueellaan tai vastuuseensa kuuluvilla aloilla CE-merkinnällä varustettujen rakennustuotteiden asettamista saataville markkinoilla tai käyttöä, jos ilmoitetut suoritustasot vastaavat sellaista käyttöä koskevia asianomaisen jäsenvaltion vaatimuksia.”

8 Mainitun asetuksen 17 artiklassa, jonka otsikko on ”Yhdenmukaistetut standardit”, säädetään seuraavaa:

”1. [Teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 98/34/EY [(EYVL 1998, L 204, s. 37)] liitteessä I luetellut eurooppalaiset standardointielimet vahvistavat yhdenmukaistetut standardit kyseisen direktiivin 6 artiklan mukaisesti komission esittämien pyyntöjen, jäljempänä ’toimeksiannot’, perusteella kuultuaan tämän asetuksen 64 artiklassa tarkoitettua rakennusalan pysyvää komiteaa, jäljempänä ’rakennusalan pysyvä komitea’.

– –

3. Yhdenmukaistetuissa standardeissa esitetään menetelmät ja kriteerit, joilla arvioidaan rakennustuotteiden perusominaisuuksien suoritustasot.

Yhdenmukaistetussa standardissa viitataan sen piiriin kuuluvien tuotteiden aiottuun käyttötarkoitukseen, jos asianomaisessa toimeksiannossa niin määrätään.

Yhdenmukaistetuissa standardeissa esitetään, tarpeen mukaan ja vaarantamatta tulosten tarkkuutta, luotettavuutta ja vakautta, menetelmiä, jotka ovat vähemmän työläitä kuin testausmenetelmät, joilla arvioidaan rakennustuotteiden perusominaisuuksiin liittyvät suoritustasot.

– –

5. Komissio arvioi, ovatko eurooppalaisten standardointielinten laatimat yhdenmukaistetut standardit asianomaisten toimeksiantojen mukaiset.

Komissio julkaisee Euroopan unionin virallisessa lehdessä viiteluettelon yhdenmukaistetuista standardeista, jotka ovat asianomaisten toimeksiantojen mukaiset.

Luettelon kustakin yhdenmukaistetusta standardista ilmoitetaan seuraavaa:

a) viittaukset korvattuihin yhdenmukaistettuihin teknisiin eritelmiin, jos niitä on;

b) rinnakkaisen voimassaoloajan alkamispäivä;

c) rinnakkaisen voimassaoloajan päättymispäivä.

Komissio julkaisee luetteloon tehtävät päivitykset.

Rinnakkaisen voimassaoloajan alkamispäivästä lähtien on mahdollista käyttää yhdenmukaistettua standardia sen piiriin kuuluvan rakennustuotteen suoritustasoilmoituksen tekemiseksi. Kansallisilla standardointielimillä on velvollisuus saattaa yhdenmukaistetut standardit voimaan direktiivin 98/34/EY mukaisesti.

Rinnakkaisen voimassaoloajan päättymispäivästä lähtien yhdenmukaistettu standardi on ainoa normi, jota käytetään laadittaessa sen piiriin kuuluvan rakennustuotteen suoritustasoilmoitusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 36–38 artiklan soveltamista.

Rinnakkaisen voimassaoloajan päätyttyä yhdenmukaistetusta standardista poikkeavat kansalliset standardit on poistettava ja jäsenvaltioiden on kumottava kaikki poikkeavat kansalliset säännökset.”

9 Asetuksen N:o 305/2011 18 artiklassa, jonka otsikko on ”Virallinen vastalause yhdenmukaistettujen standardien vastustamiseksi”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos jäsenvaltio tai komissio katsoo, että yhdenmukaistettu standardi ei täysin täytä asiaankuuluvassa toimeksiannossa esitettyjä vaatimuksia, asianomainen jäsenvaltio tai komissio antaa rakennusalan pysyvää komiteaa kuultuaan asian direktiivin 98/34/EY 5 artiklan nojalla perustetun komitean käsiteltäväksi ja esittää perustelunsa. Komitea antaa lausuntonsa viipymättä kuultuaan asianomaisia eurooppalaisia standardointielimiä.

2. Komissio päättää direktiivin 98/34/EY 5 artiklan nojalla perustetun komitean lausunnon perusteella, että Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistaan viittaukset kyseiseen yhdenmukaistettuun standardiin tai että niitä ei julkaista, että ne julkaistaan varauksin, että ne säilytetään ennallaan tai rajoituksin tai että viittaukset niihin poistetaan.

3. Komissio ilmoittaa päätöksestään asianomaiselle eurooppalaiselle standardointielimelle ja pyytää tarvittaessa kyseisten yhdenmukaistettujen standardien tarkistusta.”

10 Kyseisen asetuksen 19 artiklan, jonka otsikko on ”Eurooppalainen arviointiasiakirja”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Valmistajan pyydettyä eurooppalaista teknistä arviointia teknisestä arvioinnista vastaavien laitosten organisaatio laatii ja hyväksyy eurooppalaisen arviointiasiakirjan sellaisesta yhdenmukaistetun standardin piiriin kuulumattomasta tai ei kokonaan kuuluvasta rakennustuotteesta, jonka perusominaisuuksien suoritustasoja ei voida täysin arvioida voimassa olevan yhdenmukaistetun standardin mukaisesti, muun muassa koska

– –

b) yhdenmukaistetussa standardissa määrätty arviointimenetelmä ei ole asianmukainen vähintään yhden tuotetta koskevan perusominaisuuden osalta; tai

c) yhdenmukaistettu standardi ei sisällä mitään arviointimenetelmää kyseisen tuotteen vähintään yhden perusominaisuuden osalta.”

11 Kyseisen asetuksen liitteessä I täsmennetään ”rakennuskohteen perusvaatimukset”. Liitteen 3 kohdassa, jonka otsikko on ”Hygienia, terveys ja ympäristö”, säädetään seuraavaa:

”Rakennuskohde on suunniteltava ja rakennettava siten, että siitä ei sen elinkaaren aikana aiheudu rakentajille, käyttäjille tai naapureille hygienia-, terveys- tai turvallisuusriskejä eikä sillä ole koko elinkaarensa aikana liiallisen suurta vaikutusta ympäristön laatuun tai ilmastoon sen rakentamisen, käytön ja purkamisen aikana etenkään minkään seuraavan seikan johdosta:

– –

b) vaarallisten aineiden, haihtuvien orgaanisten yhdisteiden, kasvihuonekaasujen tai vaarallisten hiukkasten päästöt sisä- tai ulkoilmaan;

– –”

12 Direktiivi 98/34 on korvattu eurooppalaisesta standardoinnista, neuvoston direktiivien 89/686/ETY ja 93/15/ETY sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 94/9/EY, 94/25/EY, 95/16/EY, 97/23/EY, 98/34/EY, 2004/22/EY, 2007/23/EY, 2009/23/EY ja 2009/105/EY muuttamisesta ja

neuvoston päätöksen 87/95/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston päätöksen N:o 1673/2006/EY kumoamisesta 25.10.2012 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EU) N:o 1025/2012 (EUVL 2012, L 316, s. 12).

13 Direktiivin 98/34 5 artiklassa perustettu komitea on korvattu asetuksen N:o 1025/2012 22 artiklan alkuperäisessä versiossa säädetyllä komitealla.

## Asioiden käsittelyn vaiheet

### *Asia C-475/19 P*

14 Riidan taustalla olevat tosiseikat esitetään ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 5–13 kohdassa seuraavasti:

”5 Euroopan komissio antoi 12.11.1997 Euroopan standardointikomitealle (CEN) toimeksiannon viitteellä M/119 lattiapinnoitteiden yhdenmukaistettujen standardien laatimiseksi. Näiden standardien piti sisältää joukko perusominaisuuksia, kuten palamiskäyttäytyminen, vedenpitävyys, särkymättömyys, asbesti- ja formaldehydipäästöt, pentakloorifenolipitoisuus. Toimeksianto M/119 annettiin [rakennusalan tuotteita koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 21.12.1988 annetun neuvoston] direktiivin 89/106/ETY [(EYVL 1989, L 40, s. 12)] nojalla ja sitä muutettiin 25.7.2000 annetulla toimeksiannolla M/137 sekä 22.6.2010 annetulla toimeksiannolla M/119 rev. 1, haihtuvien orgaanisten yhdisteiden kaltaisten muiden vaarallisten aineiden päästöjen sisällyttämiseksi.

6 Näiden standardien joukossa yhdenmukaistettu standardi EN 14342:2013 Puiset lattianpäällysteet. Ominaisuudet, vaatimustenmukaisuuden arviointi j’a merkintä’ sisälsi suoritustasojen arviointimenetelmiä ja -kriteerejä, jotka koskivat joukkoa perusominaisuuksia. Haihtuvien orgaanisten yhdisteiden kaltaisten muiden vaarallisten aineiden päästöjen osalta yhdenmukaistetun standardin EN 14342:2013 kohdassa 4.4 todettiin seuraavaa:

‘Vaarallisia aineita koskevat kansalliset sääntelyt voivat edellyttää muiden vaarallisten aineiden päästöjen ja toisinaan niiden pitoisuuden varmennusta ja ilmoittamista niiden lisäksi, joita on käsitelty muissa tavaroissa, kun tämän standardin kohteena olevat rakennustuotteet saatetaan näille markkinoille.

Yhdenmukaistettujen eurooppalaisten testausmenetelmien puuttuessa päästöt/pitoisuus on varmennettava ja ilmoitettava ottamalla huomioon käyttöpaikassa asiassa sovellettavat kansalliset säännökset – –’

7 Yhdenmukaistettuun standardiin EN 14904:2006 ‘Liikuntapaikkojen pintarakenteet. Monitoimikäyttöön tarkoitettujen sisäurheilutilojen pintarakenteet. Määrittely’ liittyi myös joukko perusominaisuuksia, kuten kitka, kestävyys, palamiskäyttäytyminen, formaldehydipäästöt ja pentakloorifenolipitoisuus. Mainitun yhdenmukaistetun standardin liitteen ZA.1 huomautuksessa 1 todettiin muista vaarallisista aineista seuraavaa:

‘Tässä standardissa mainittuihin vaarallisiin aineisiin liittyvien mahdollisten erityissäännösten lisäksi saattaa olla muita tähän standardiin sisältyviin tuotteisiin sovellettavia vaatimuksia. Rakennustuotteista annetun eurooppalaisen direktiivin säännösten noudattamiseksi näitä vaatimuksia on myös noudatettava silloin, kun ne ovat sovellettavissa.’

8 Saksan liittotasavalta esitti 21.8.2015 asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan nojalla komissiolle viralliset vastalauseet yhdenmukaistettujen standardien EN 14342:2013 ja EN 14904:2006 vastustamiseksi.

9 Saksan liittotasavalta väitti, että riidanalaiset standardit eivät vastanneet täysin komission antamaa toimeksiantoa ja että rakennustuotteiden perusominaisuuksia ei ollut vahvistettu asetuksen N:o 305/2011 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Se totesi, että nämä kaksi standardia olivat ristiriidassa asetuksen N:o 305/2011 17 artiklan 3 kohdan ja toimeksiannon M/119 kanssa, koska ne eivät sisältäneet haihtuvien orgaanisten yhdisteiden kaltaisten muiden vaarallisten aineiden päästöjä koskevia yhdenmukaistettuja arviointimenetelmiä.

10 Tämän johdosta Saksan liittotasavalta vaati, että siihen asti, kunnes saadaan muiden vaarallisten aineiden päästöjä ja mainittujen aineiden päästöä tai pitoisuutta koskevat yhdenmukaistetut varmennusmenetelmät, näitä standardeja koskevat viitetiedot poistetaan Euroopan unionin virallisesta lehdestä tai toissijaisesti ne julkaistaan varauksella niin, että muiden vaarallisten aineiden päästöjä koskevien standardien riidanalaisten kohtien katsotaan olevan yhdenmukaistamattomat ja että jäsenvaltiot voivat antaa kansallisia säännöksiä varmennusmenetelmistä, jotta rakennuskohteisiin sovellettavia perustavanlaatuisia terveysvaatimuksia noudatettaisiin.

11 Komissio antoi 25.1.2017 [ensimmäiset riidanalaiset päätökset].

12 Päätöksen 2017/133 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

‘Säilytetään yhdenmukaistetun standardin EN 14342:2013 ‘Puiset lattianpäällysteet. Ominaisuudet, vaatimustenmukaisuuden arviointi ja merkintä’ viitetiedot ja lisätään niihin rajoitus.

Komissio lisää Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistuun yhdenmukaistettujen standardien viiteluetteloon seuraavan rajoituksen: ‘Standardin EN 14342:2013 kohta 4.4 poistetaan julkaistun viitetiedon soveltamisalasta’.

13 Päätöksen 2017/145 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

‘Säilytetään yhdenmukaistetun standardin EN 14904:2006 ‘Liikuntapaikkojen pintarakenteet. Monitoimikäyttöön tarkoitettujen sisäurheilutilojen pintarakenteet. Määrittely’ viitetiedot ja lisätään niihin rajoitus.

Komissio lisää Euroopan unionin virallisessa lehdessä julkaistuun yhdenmukaistettujen standardien viiteluetteloon seuraavan rajoituksen: ’Standardin EN 14904:2006 liitteessä ZA.1 oleva huomautus 1 poistetaan julkaistun viitetiedon soveltamisalasta’.”

15 Komissio julkaisi 10.3.2017 täytäntöönpanotiedonannon, jossa toistettiin luettelo kaikista asetuksen N:o 305/2011 soveltamisalalla yhdenmukaistetuista standardeista. Standardien EN 14342:2013 ja EN 14904:2006 osalta tässä tiedonannossa ilmoitettiin lähinnä jo ensimmäisissä riidanalaisissa päätöksissä mainitut rajoitukset.

16 Komissio julkaisi 11.8.2017, 15.12.2017 ja 9.3.2018 kolme muuta riidanalaista tiedonantoa.

### *Asia C-688/19 P*

17 Riidan taustalla olevat tosiseikat esitetään jälkimmäisen valituksenalaisen tuomion 1–12 kohdassa seuraavasti:

”1 [Komissio] antoi 26.2.1999 [CEN:lle] toimeksiannon viitteellä M/131 yhdenmukaistettujen standardien laatimiseksi sellaisille putkille, varastosäiliöille ja putkistotarvikkeille, jotka eivät ole kontaktissa ihmisten kulutukseen tarkoitettavan veden kanssa. Näiden standardien tuli sisältää joukko perusominaisuuksia, kuten mekaaninen lujuus ja vakaus, murskautumiskestävyys, kantokyky ja tiiviys.

2 Vuonna 2004 CEN hyväksyi terässäiliöitä koskevan yhdenmukaistetun standardin EN 12285-2:2005. Toimeksiannossa M/131 mainittu suoritusominaisuus ’mekaaninen lujuus ja vakaus’ käsitellään ZA.-osaston taulukoissa, joissa määrätään, että tuotteiden on noudatettava seinämien paksuuden osalta yhdenmukaistetun standardin 4.3.6.1 kohdassa ja taulukossa 3 asetettuja vaatimuksia. Kyseisessä kohdassa ja taulukossa ilmoitetaan seinämien vähimmäispaksuudet, joita on noudatettava kyseessä olevien säiliöiden osalta.

3 Vuonna 2005 ja vuonna 2010 CEN hyväksyi kestomuovisia varastosäiliöitä koskevan yhdenmukaistetun standardin EN 13341:2005 + A1:2011. Tämä standardi sisälsi suoritustason arviointimenetelmät ja -kriteerit joukolle perusominaisuuksia. Toimeksiannossa M/131 mainittua suoritusominaisuutta ‘mekaaninen lujuus ja vakaus’ käsitellään liitteessä ZA olevan ZA.1-osaston taulukoissa, joissa määrätään, että tuotteiden on noudatettava seinämien paksuuden osalta yhdenmukaistetun standardin taulukoissa 4–6 asetettuja vaatimuksia. Kyseisissä taulukoissa 4–6 ilmoitetaan seinämien vähimmäispaksuudet, joita on noudatettava kyseessä olevien säiliöiden osalta.

4 Yhdenmukaistetut standardit eivät sisällä erityisiä arviointivaatimuksia tai -menetelmiä sen varalta, että näitä säiliöitä käytetään maanjäristys- tai tulva-alttiilla alueilla. Ne eivät myöskään sisällä vaatimuksia rakentamiseen tarkoitettujen säiliöiden kiinnityksestä maahan.

5 Sama pätee suoritusominaisuuksiin ‘murskautumiskestävyys’ ja ‘kantokyky’, joiden osalta mainitut yhdenmukaistetut standardit eivät sisällä mitään mainittujen suoritustasojen arviointimenetelmää tai -kriteeriä.

6 Saksan liittotasavalta esitti 21.8.2015 asetuksen [N:o 305/2011] 18 artiklan mukaiset viralliset vastalauseet yhdenmukaistettujen standardien EN 13341:2005 + A1:2011 ja EN 12285-2:2005 vastustamiseksi.

7 Saksan liittotasavalta katsoi, että riidanalaiset standardit eivät vastanneet täysin komission antamaa toimeksiantoa M/131 ja että rakennustuotteiden perusominaisuuksia ei ollut vahvistettu asetuksen N:o 305/2011 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Se totesi, että nämä kaksi standardia olivat ristiriidassa asetuksen N:o 305/2011 17 artiklan 3 kohdan kanssa, koska ne eivät sisältäneet suoritetason määrittelymenetelmiä mekaanisen lujuuden ja vakauden, murskautumiskestävyyden ja kantokyvyn osalta erityisesti sen varalta, että mainittuja tuotteita käytetään maanjäristys- tai tulva-alttiilla alueilla.

8 Tämän johdosta Saksan liittotasavalta vaati yhdenmukaistettujen standardien EN 13341:2005 + A1:2011 ja EN 12285-2:2005 osalta, että siihen asti, kunnes saadaan yhdenmukaistetut varmennusmenetelmät mekaanisen lujuuden ja vakauden, murskautumiskestävyyden ja kantokyvyn osalta erityisesti sen varalta, että mainittuja tuotteita käytetään maanjäristys- tai tulva-alttiilla alueilla, kyseisten standardien viitetiedot julkaistaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä lisäämällä niihin rajoitus tai toissijaisesti ne poistetaan Euroopan unionin virallisesta lehdestä kestomuovisten varastosäiliöiden ja tehdasvalmisteisten terässäiliöiden osalta.

9 Asetuksen N:o 305/2011 64 artiklassa perustettua rakennusalan pysyvää komiteaa kuultuaan komissio saattoi asian asetuksen [N:o 1025/2012] 22 artiklassa perustetun komitean käsiteltäväksi. Viimeksi mainittu antoi lausunnon muodollisista vastalauseista.

10 Komissio antoi 6.11.2017 [jälkimmäiset riidanalaiset päätökset].

11 Päätöksen 2017/1995 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

‘Säilytetään yhdenmukaistetun standardin EN 13341:2005 + A1:2011 ‘Maanpäälliset kestomuoviset varastosäiliöt lämmitysöljylle, kerosiinille ja dieselpolttoaineelle. Puhallusmuovatut ja rotaatiomuovatut polyeteenisäiliöt sekä rotaatiomuovatut anionipolymeroidusta polyamidi 6:sta valmistetut säiliöt. Vaatimukset ja testausmenetelmät’ viitetiedot Euroopan unionin virallisessa lehdessä.

12 Päätöksen 2017/1996 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

‘Säilytetään yhdenmukaistetun standardin EN 12285-2:2005 ‘Tehdasvalmisteiset terässäiliöt. Osa 2: Maanpäälliset, sylinterimäiset, makaavat yksi- ja kaksoisvaippasäiliöt palaville ja palamattomille vesiä pilaaville nesteille’ viitetiedot Euroopan unionin virallisessa lehdessä.’”

**Kanne ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja valituksenalaiset tuomiot**

***Asia T-229/17***

18 Saksan liittotasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 19.4.2017 jättämällään kannekirjelmällä kanteen, jolla se vaati yhtäältä ensimmäisten riidanalaisten päätösten ja toisaalta täytäntöönpanotiedonannon kumoamista.

19 Suomen tasavalta toimitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 4.8.2017 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen Saksan liittotasavallan vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi tämän väliintulohakemuksen 1.9.2017 tekemällään päätöksellä.

20 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 86 artiklan 3 kohdan nojalla Saksan liittotasavalta toimitti 9.10.2017, 2.3.2018 ja 20.5.2018 kolme kanteen tarkistamista koskevaa kirjelmää, joissa se vaati kolmen muun riidanalaisen tiedonannon kumoamista.

21 Kanteensa tueksi Saksan liittotasavalta esitti kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen perustui lähinnä asetuksen N:o 305/2011 18 artiklasta johtuvien olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen, toinen perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin ja kolmas mainitun asetuksen aineellisten säännösten rikkomiseen.

22 Unionin yleinen tuomioistuin jätti ensimmäisellä valituksenalaisella tuomiolla kanteen osittain tutkimatta täytäntöönpanotiedonannon ja kolmen muun riidanalaisen tiedonannon osalta ja totesi sen osittain perusteettomaksi ensimmäisten riidanalaisten päätösten suhteen.

***Asia T-53/18***

23 Saksan liittotasavalta nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 31.1.2018 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa se vaati jälkimmäisten riidanalaisten päätösten kumoamista.

24 Saksan liittotasavalta esitti kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen perustui lähinnä perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiin ja toinen asetuksen N:o 305/2011 aineellisten säännösten rikkomiseen.

25 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi jälkimmäisellä valituksenalaisella tuomiolla kanteen kokonaisuudessaan.

**Asian käsittelyn vaiheet unionin tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset**

26 Asiassa C-475/19 P tekemällään valituksella Saksan liittotasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa ensimmäisen valituksenalaisen tuomion

– kumoaa ensimmäiset riidanalaiset päätökset

– kumoaa täytäntöönpanotiedonannon ja kolme muuta riidanalaista tiedonantoa

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen siltä osin kuin on kyse ensimmäisten riidanalaisten päätösten, täytäntöönpanotiedonannon ja kolmen muun riidanalaisen tiedonannon kumoamista koskevista vaatimuksista

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Suomen tasavalta pyytää unionin tuomioistuinta hyväksymään Saksan liittotasavallan valitukseen sisältyvät vaatimukset asiassa C-475/19 P.

28 Asiassa C-688/19 P tekemällään valituksella Saksan liittotasavalta vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa jälkimmäisen valituksenalaisen tuomion

– kumoaa jälkimmäiset riidanalaiset päätökset

– toissijaisesti palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen siltä osin kuin on kyse jälkimmäisten riidanalaisten päätösten kumoamista koskevista vaatimuksista

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Komissio vaatii, että unionin tuomioistuin

– hylkää valitukset kokonaisuudessaan

– velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Asiat C-475/19 P ja C-688/19 P yhdistettiin tuomion antamista varten ensimmäisen jaoston puheenjohtajan 15.9.2020 antamalla päätöksellä.

## Valitusten tarkastelu

### *Oikeudenkäyntiväite*

*Asianosaisten lausumat*

31 Komissio esittää valitusten tutkimatta jättämistä koskevan väitteen siltä osin kuin niissä vain toistetaan unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyt väitteet ja jätetään yksilöimättä valitustenalaisten tuomioiden kritisoidut kohdat.

32 Saksan liittotasavalta vaatii tämän oikeudenkäyntiväitteen hylkäämistä.

*Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*

33 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklan 2 kohdasta ilmenee, että valituksessa on yksilöitävä täsmällisesti kumottavaksi vaaditun tuomion kritisoidut perustelujen kohdat ja ilmoitettava täsmällisesti ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti vedotaan tämän vaatimuksen tueksi, tai muuten valitus tai valitusperuste jätetään tutkimatta. Näiden määräysten mukaisia perusteluvaatimuksia ei siten täytä valitus, jossa vain kerrataan tai toistetaan sanasta sanaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut. Ensimmäisessä oikeusasteessa tutkitut oikeudelliset perusteet voidaan kuitenkin uudelleen riitauttaa valitusvaiheessa, jos valittaja riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemän tulkinnan unionin oikeudesta taikka sen soveltamisen (määräys 5.9.2019, Iceland Foods v. EUIPO, C-162/19 P, ei julkaistu, EU:C:2019:686, 5 kohta, julkisasiamiehen kannanoton 6 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

34 Nyt käsiteltävässä asiassa valituksissa kokonaisuutena yksilöidään riittävän täsmällisesti valituksenalaisten tuomioiden kritisoidut kohdat sekä syyt, joiden vuoksi ne sisältävät valittajan mukaan oikeudellisia virheitä, eikä niissä vain toisteta tai esitetä uudelleen unionin yleisessä tuomioistuimessa esitettyjä perusteluita, kuten komissio väittää, joten unionin tuomioistuin voi harjoittaa laillisuusvalvontaansa.

35 Koska valittaja täyttää siten tämän tuomion 33 kohdassa mainitut perusteluvaatimukset, komission esittämä oikeudenkäyntiväite on hylättävä.

### *Asiakysymys*

36 Asiassa C-475/19 P tekemänsä valituksen tueksi Saksan liittotasavalta esittää kolme valitusperustetta. Ensimmäinen valitusperuste koskee SEUT 263 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomista siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin on lähinnä ensimmäisessä valituksenalaisessa tuomiossa sivuuttanut sen, että täytäntöönpanotiedonannolla ja kolmella muulla riidanalaisella tiedonannolla oli eri oikeusvaikutuksia kuin ensimmäisillä riidanalaisilla päätöksillä. Toisella valitusperusteellaan se väittää, että kyseinen tuomio rikkoo asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 17 artiklan 5 kohdan kanssa, koska näissä säännöksissä paitsi valtuutetaan myös velvoitetaan komissio toteuttamaan Saksan liittotasavallan esittämät toimenpiteet. Kolmas valitusperuste koskee mainitun asetuksen 18 artiklan 2 kohdan rikkomista, luettuna yhdessä saman asetuksen 3 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 17 artiklan 3 kohdan kanssa, koska näissä säännöksissä velvoitetaan komissio tutkimaan, vaarantavatko ensimmäisissä riidanalaisissa päätöksissä tarkoitetut standardit rakennuskohteisiin sovellettavat perusvaatimukset.

37 Suomen tasavalta tukee väliintulijana asiassa C-475/19 P esitettyä toista ja kolmatta valitusperustetta.

38 Asiassa C-688/19 P Saksan liittotasavalta esittää valituksensa tueksi kaksi valitusperustetta. Ensimmäinen valitusperuste perustuu asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan rikkomiseen, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 17 artiklan 5 kohdan kanssa, koska unionin yleinen tuomioistuin on sivuuttanut sen, että näissä säännöksissä paitsi valtuutetaan myös velvoitetaan komissio toteuttamaan Saksan liittotasavallan esittämät toimenpiteet. Toisella valitusperusteellaan se väittää, että jälkimmäinen valituksenalainen tuomio rikkoo mainitun asetuksen 18 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä saman asetuksen 3 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 17 artiklan 3 kohdan kanssa, koska unionin yleinen tuomioistuin on sivuuttanut sen, että näissä säännöksissä velvoitetaan komissio varmentamaan, vaarantavatko jälkimmäisissä riidanalaisissa päätöksissä tarkoitetut standardit rakennuskohteisiin sovellettavat perusvaatimukset.

*Asiassa C-475/19 P esitetty ensimmäinen valitusperuste, joka perustuu riidanalaisten tiedonantojen väitettyyn oikeudelliseen luonteeseen*

*– Asianosaisten lausumat*

39 Saksan liittotasavallan ensimmäinen valitusperuste jakautuu kahteen osaan.

40 Ensimmäisessä osassa valittaja väittää, että – toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin on todennut – täytäntöönpanotiedonannolla ja kolmella muulla riidanalaisella tiedonannolla on sitovia oikeusvaikutuksia. Asetuksen N:o 305/2011 17 artiklan 5 kohdan mukaan siitä, että komissio julkaisee yhdenmukaistettujen standardien viitetietoluettelon Euroopan unionin virallisessa lehdessä, on vaikutuksena se, että yhdenmukaistettua standardia voidaan käyttää rinnakkaisen voimassaoloajan alkamispäivästä lähtien ja tehdä tämä käyttäminen pakolliseksi rinnakkaisen voimassaoloajan päättymispäivästä lähtien suoritustasoilmoituksen laatimiseksi tämän standardin kattaman rakennustuotteen osalta. Unionin yleinen tuomioistuin on siis virheellisesti katsonut, ettei näillä tiedonannoilla ollut uusia oikeusvaikutuksia ensimmäisten riidanalaisten päätösten vaikutuksiin nähden.

41 Toisessa osassa valittaja moittii unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että tämä on katsonut, että valittajan oli osoitettava, että kyseiset tiedonannot olivat vaikuttaneet sen etuihin tai olivat muuttaneet sen oikeusasemaa selvästi, vaikka jäsenvaltion ei tarvitse osoittaa, että toimella on oikeusvaikutuksia, jotka koskevat sitä henkilökohtaisesti tai vaikuttavat sen etuihin.

42 Komissio vaatii tämän valitusperusteen molempien osien hylkäämistä.

*– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*

43 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisestä osasta on todettava, että – kuten ilmenee lähinnä ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 42, 43 ja 64 kohdasta – ensimmäisillä riidanalaisilla päätöksillä on ollut oikeusvaikutuksia valittajaan nähden sekä sen osalta, että tämän pääasiallinen vaatimus on hylätty, että sen osalta, että sen toissijainen vaatimus on osittain hyväksytty. Komissio on antanut neljä riidanalaista tiedonantoa tämän vaatimuksen osittaisen hyväksymisen vuoksi täytäntöönpanoa varten.

44 Siten – ja kuten unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti todennut ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa – komission asetuksen N:o 305/2011 täytäntöönpanon puitteissa antamat tiedonannot koskevat vain yhdenmukaistettujen standardien viitetietoluettelon päivittämistä sen johdosta, että yhden jäsenvaltion kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan mukaisesti esittämä varaus on osittain hyväksytty, ja tosiasiassa kyseessä olevien yhdenmukaistettujen standardien osalta tiedonannoissa vain viitataan näihin standardeihin ilman, että niistä aiheutuisi kyseiselle jäsenvaltiolle muita oikeusvaikutuksia kuin ne, jotka jo aiheutuvat komission mainitun asetuksen 18 artiklan 2 kohdan nojalla antamista päätöksistä.

45 Siltä osin kuin täytäntöönpanotiedonannon ja kolmen muun riidanalaisen tiedonannon kohteesta, sisällöstä ja asiayhteydestä ja siten niiden yksityiskohtaisesta analysoinnista ilmenee, että niiden tarkoituksena on lähinnä toistaa ensimmäisissä riidanalaisissa päätöksissä jo asetetut rajoitukset, kuten ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 43–54 kohdasta ilmenee, unionin yleinen tuomioistuin on perustellusti katsonut, etteivät mainitut tiedonannot voineet saada aikaan itsenäisiä oikeusvaikutuksia.

46 Tästä seuraa, että tämä osa on hylättävä.

47 Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa puolestaan voidaan vain hylätä tehottomana, sillä se voisi menestyä vain, jos olisi katsottu, että komission asetuksen N:o 305/2011 täytäntöönpanon puitteissa antamilla tiedonannoilla olisi itsenäisiä oikeusvaikutuksia.

48 Näin ollen asiassa C-475/19 P esitetty ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

*Asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan tulkintaa koskevat toinen ja kolmas valitusperuste asiassa C-475/19 P ja ensimmäinen ja toinen valitusperuste asiassa C-688/19 P*

– *Asianosaisten lausumat*

49 Saksan liittotasavalta väittää lähinnä asiassa C-475/19 P esittämällään toisella valitusperusteella ja asiassa C-688/19 P esittämällään ensimmäisellä valitusperusteella, että unionin yleinen tuomioistuin on sivuuttanut asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan. On todettava, että toinen valitusperuste asiassa C-475/19 P ja ensimmäinen valitusperuste asiassa C-688/19 P sisältävät kumpikin kolme toisiinsa rinnastettavissa olevalla tavalla muotoiltua osaa.

50 Ensimmäisessä ja toisessa osassa valittaja muistuttaa, että komissiolla on oikeus esittää varaus tietyn yhdenmukaistetun standardin osalta, kuten valittaja oli sitä ehdottanutkin tekemään nyt käsiteltävässä asiassa. Komissiolla on siten paitsi mahdollisuus myös velvollisuus saada aikaan vain osittain kyseisessä asetuksessa säädetyt oikeusvaikutukset sellaisen standardin osalta, joka ei täytä kokonaan vastaavassa toimeksiannossa esitettyjä vaatimuksia, kuten asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan sanamuodosta selvästi ilmenee.

51 Siten asetuksen N:o 305/2011 17 artiklan 5 kohdan toisesta alakohdasta johtuu, että julkaistessaan viiteluetteloa toimeksiantojen mukaisista yhdenmukaistetuista standardeista komission olisi julkaistava vain ne standardit, jotka ovat täysin asianomaisten toimeksiantojen mukaiset.

52 Koska asetuksen N:o 305/2011 18 artiklassa säädetty menettely on kyseisen asetuksen 17 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetun menettelyn vastine, viimeksi mainitussa säännöksessä kiellettyä ei saada sallia mainitun asetuksen 18 artiklan 2 kohdan nojalla.

53 Kolmannessa osassa valittaja kritisoi unionin yleisen tuomioistuimen ensimmäisessä ja jälkimmäisessä valituksenalaisessa tuomiossa komissiolle myöntämää ”laajaa harkintavaltaa”. Kuten unionin tuomioistuin on todennut 27.10.2016 antamansa tuomion James Elliott Construction (C-613/14, EU:C:2016:821) 43 kohdassa, vaikka tällaisen yhdenmukaistetun standardin laatiminen on annettu yksityisoikeudellisen elimen tehtäväksi, se on kuitenkin välttämätön ja tiukasti säännelty toimenpide unionin oikeudessa määriteltyjen olennaisten vaatimusten täytäntöön panemiseksi ja se toteutetaan komission aloitteesta ja sen johdolla ja valvonnassa. Tässä yhteydessä komission on suoritettava muodollisten ja aineellisten seikkojen varmennustehtävänsä.

54 On todettava, että kolmas valitusperuste asiassa C-475/19 P ja toinen valitusperuste asiassa C-688/19 P on myös muotoiltu toisiinsa rinnastettavalla tavalla.

55 Valittajan mukaan unionin yleinen tuomioistuin on sivuuttanut sen, että asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 3 artiklan 1 ja 2 kohdan ja 17 artiklan 3 kohdan kanssa, nojalla komission on tutkittava, voivatko jäsenvaltiot yhdenmukaistettujen standardien avulla valvoa rakennuskohteisiin sovellettavien perusvaatimusten noudattamista. Yhdenmukaistettujen standardien perusteella pitäisi olla mahdollista arvioida rakennustuotteen suoritustasojen perusominaisuuksia rakennuskohteisiin sovellettavien perusvaatimusten täyttämiseksi.

56 Suomen hallitus tukee väliintulijana toista ja kolmatta valitusperustetta asiassa C-475/19 P, ja se väittää lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon sitä, että asetuksen N:o 305/2011 nojalla komissio on velvollinen tarkistamaan, mahdollistaako yhdenmukaistettu standardi rakennuskohteisiin sovellettavien perusvaatimusten täyttämisen kaikkien niiden tekijöiden osalta, joita standardin perustana olevassa toimeksiannossa on edellytetty. Jos standardi todetaan joltain osin epätäydelliseksi, komissio on velvollinen tunnustamaan, että siltä osin kuin mainittu standardi ei kata toimeksiannossa edellytettyjen perusvaatimusten arviointikriteerejä, jäsenvaltioilla säilyy mahdollisuus asettaa kansallisia vaatimuksia kyseisten perusominaisuuksien osalta.

57 Komissio vaatii toisen ja kolmannen valitusperusteen hylkäämistä asiassa C-475/19 P ja ensimmäisen ja toisen valitusperusteen hylkäämistä asiassa C-688/19 P.

*– Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta*

58 Ensinnäkin asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 1 kohdan sanamuodosta ilmenee, että muodollinen vastustusmenettely tulee kyseeseen, jos jäsenvaltio tai komissio katsoo, että yhdenmukaistettu standardi ei ”täysin” täytä asiaankuuluvassa toimeksiannossa esitettyjä vaatimuksia, mikä kattaa sekä sen, että tämä standardi oli epätäydellinen kyseiseen toimeksiantoon nähden, että sen, että standardissa ei noudateta toimeksiannon tiettyjä kohtia.

59 Tämän saman säännöksen nojalla silloin, kun vastalause on esitetty, komission on rakennusalan pysyvää komiteaa ja asetuksen N:o 1025/2012 22 artiklalla perustettua komiteaa kuultuaan arvioitava, täyttääkö standardi edes osittain toimeksiannossa esitetyt vaatimukset. Jos täyttää, komission on päätettävä, onko kyseinen standardi tai nämä vaatimukset täyttävä osa siitä julkaistava tai säilytettävä Euroopan unionin virallisessa lehdessä kokonaan tai osittain vai onko se poistettava siitä.

60 Sitä vastoin asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdassa ei säädetä, että kyseinen toimielin voisi lisätä yhdenmukaistetun standardin viitetietoihin valittajan toivoman kaltaisia muita varauksia kuin osittaisen julkaisemisen tai säilyttämisen.

61 Pitää paikkansa, että asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan ranskan- tai italiankieliseen versioon sisältyvä ilmaisu ”osittain” vastaa tämän säännöksen tietyissä muissa kieliversioissa, kuten saksan-, englannin-, espanjan- ja puolankielisissä versioissa ilmaisua ”varauksin” tai ”rajoituksin”. Komissio ei kuitenkaan voi kyseisen asetuksen 18 artiklassa säädetyssä menettelyssä sallia jäsenvaltioiden varausten avulla täydentää sellaisen standardin, jota ei ole täysin yhdenmukaistettu, sisältöä loukkaamatta toimivaltaa, joka on annettu mainitun asetuksen sekä 17 artiklassa että sen 18 artiklan 3 kohdassa eurooppalaisille standardointielimille, joilla yksinomaan on valtuus määrittää tai tarkistaa standardin sisältö annettuun toimeksiantoon nähden.

62 Tältä osin täysin tai osittain toimeksiannon mukaisen yhdenmukaistetun standardin viitetietojen julkaisematta jättäminen, julkaiseminen tai säilyttäminen kokonaisuudessaan tai osittain on edelleen asetuksen N:o 1025/2012 22 artiklassa säädetyn komitean lausuntoon perustuva komission mahdollisuus, eikä tämän toimielimen velvollisuus.

63 Nyt käsiteltävässä asiassa yhtäältä ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että valittajan väite siitä, ettei komissio ollut arvioinut kyseessä olevien yhdenmukaistettujen standardien yhdenmukaisuutta vastaavan toimeksiannon kanssa, ei pitänyt paikkaansa, koska komissio myönsi ensimmäisten riidanalaisten päätösten johdanto-osan 9, 11, 14 ja 15 perustelukappaleessa kyseessä olevien kohtien osalta, että muiden vaarallisten aineiden suoritustason arvioimiseksi välttämättömät kriteerit ja menetelmät puuttuivat, joten koska kyseiset kohdat eivät olleet sovellettavissa, ne oli nimenomaisesti suljettava kyseessä olevien yhdenmukaistettujen standardien viitetietojen soveltamisalan ulkopuolelle. Siten ensimmäisissä riidanalaisissa päätöksissä komissio käytti sille annettua mahdollisuutta säilyttää vain osittain yhdenmukaistettujen standardien viitetiedot.

64 Toisaalta jälkimmäisen valituksenalaisen tuomion 42 ja 44 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että ”vaikka kyseessä olevat yhdenmukaistetut standardit eivät täysin vastaa vastaavaa toimeksiantoa ja [vaikka] murskautumiskestävyyden, kantokyvyn ja tiiviyden kaltaiset suoritusominaisuudet eivät sisälly kyseessä olevien yhdenmukaistettujen standardien suoritustason arviointimenetelmiin ja -kriteereihin”, tästä ei voi olla seurauksena ”[jälkimmäisten riidanalaisten] päätösten kumoaminen, koska mainittuun toimeksiantoon ei sisälly mitään tietoa suoritustasokriteerien vahvistamisesta säiliöiden asentamisen tai käyttämisen osalta maanjäristys- tai tulva-alttiilla alueilla”.

65 Toiseksi on muistutettava, että – kuten asetuksen N:o 305/2011 ensimmäisestä ja toisesta perustelukappaleesta ilmenee – jos jäsenvaltioiden säännöksissä edellytetään, että ”rakennuskohteet” suunnitellaan ja toteutetaan siten, ettei ihmisille, kotieläimille tai omaisuudelle aiheuteta vaaraa eikä ympäristöä vahingoiteta, nämä säännökset vaikuttavat suoraan ”rakennustuotteita” koskeviin vaatimuksiin, jotka puolestaan niiden toisistaan poikkeavuuden vuoksi vaikeuttavat kaupankäyntiä unionissa.

66 ”Rakennustuotteiden” vapaan liikkuvuuden helpottamiksi asetuksen N:o 305/2011 tavoitteena on, kuten sen 1 artiklassa säädetään, näiden tuotteiden markkinoille saattamisen tai saataville asettamisen ehtojen vahvistaminen antamalla yhdenmukaistetut säännöt rakennustuotteisiin liittyvien perusominaisuuksien suoritustasojen ilmoittamistavoista sekä CE-merkinnän käyttämisestä näissä tuotteissa.

67 Asetuksen N:o 305/2011 8 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot eivät saa kieltää tai estää alueellaan tai vastuuseensa kuuluvilla aloilla CE-merkinnällä varustettujen ”rakennustuotteiden” asettamista saataville markkinoilla tai käyttöä, ”jos ilmoitetut suoritustasot vastaavat sellaista käyttöä koskevia asianomaisen jäsenvaltion vaatimuksia”.

68 Näissä puitteissa jäsenvaltioiden mahdollisuus antaa kansallisia säännöksiä niiden omien ”rakennustuotteiden” arviointimenetelmien sääntelemiseksi aloilla, joita yhdenmukaistettu standardi ei kata, olisi omiaan rajoittamaan asetuksen N:o 305/2011 tavoitteen vahingoksi yhdenmukaistetun standardin mukaisten rakennustuotteiden vapaata liikkuvuutta siltä osin kuin ”rakennustuotteiden” valmistajat voivat joutua kohtaamaan toisistaan eriäviä kansallisia menettelyjä ja kriteerejä siihen pisteeseen asti, että niiden tuotteiden tosiasiallinen pääsy markkinoille saattaa vaikeutua. Jos yhdenmukaistettu standardi ei kata ”rakennustuotetta” tai ei kata sitä kokonaisuudessaan, jolloin sen perusominaisuuksia vastaavaa suoritustasoa ei voida täysin arvioida olemassa olevan yhdenmukaistetun standardin mukaisesti, valmistajan on tarpeen vaatiessa esitettävä mainitun asetuksen 19 artiklan mukaisesti eurooppalaista teknistä arviointia koskeva pyyntö.

69 Kuten asetuksen N:o 305/2011 johdanto-osan kolmannessa perustelukappaleessa muistutetaan, tämän asetuksen ei olisi vaikutettava jäsenvaltioiden oikeuteen määrittää vaatimuksia, joita ne pitävät tarpeellisina terveyden, ympäristön ja työntekijöiden suojelun varmistamiseksi rakennustuotteita käytettäessä.

70 Tästä seuraa, että jäsenvaltio voi antaa erityisiä sääntöjä ”rakennustuotteiden” asentamisesta ja käytöstä, kunhan näihin sääntöihin ei sisälly vaatimuksia, joilla poiketaan yhdenmukaistetuista standardeista kyseisten tuotteiden arvioinnin tai CE-merkinnän käytön osalta.

71 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin yleinen tuomioistuin on oikeudellista virhettä tekemättä todennut ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 102 kohdassa, että komissio ei voinut tehdä varausta, jossa täsmennetään, että jäsenvaltioilla oli lupa käyttää niiden kansallisia säännöksiä koe- ja varmennusmenetelmistä muiden vaarallisten aineiden päästöjen osalta.

72 Unionin yleinen tuomioistuin on lisäksi todennut jälkimmäisen valituksenalaisen tuomion 51 ja 55 kohdassa oikein, että säiliöiden käyttäminen maanjäristys- tai tulva-alttiilla alueilla ei kuulu kyseessä olevien yhdenmukaistettujen standardien soveltamisalaan, joten niitä ei ollut mahdollista täydentää asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan menettelyn puitteissa tätä koskevalla rajoituksella.

73 Kuten tämän tuomion 70 kohdassa on todettu, jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa erityisiä sääntöjä ”rakennustuotteiden” asentamisesta ja käyttämisestä, kunhan mainitut säännöt eivät sisällä asetuksesta N:o 305/2011 johtuvista yhdenmukaisista standardeista poikkeavia vaatimuksia.

74 Kolmanneksi on huomattava, että vaikka yhdenmukaistetut standardit liittyvät asetuksen N:o 305/2011 2 artiklan 4 alakohdan, 3 artiklan 1 ja 2 kohdan sekä 17 artiklan 3 kohdan nojalla ”rakennustuotteiden” perusominaisuuksiin ja ”rakennuskohteeseen” sovellettaviin perusvaatimuksiin, tämän asetuksen tarkoituksena ei kuitenkaan ole yhdenmukaistaa näihin kohteisiin sovellettavia vaatimuksia vaan ainoastaan ”rakennustuotteiden” arviointimenetelmät ja suoritustasoilmoitukset. Koska yhdenmukaistetuissa standardeissa määriteltyjen ”rakennustuotteiden” suoritustason arviointimenetelmien ja -kriteerien on vain oltava sellaiset, että niiden avulla voidaan varmistaa, että näiden tuotteiden suoritustaso on sellaisten perusominaisuuksien mukainen, jotka vastaavat ”rakennuskohteisiin” sovellettavia perusvaatimuksia, näiden standardien kohteena ei ole se, että niillä itsellään taattaisiin perusvaatimusten noudattaminen.

75 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että ensimmäisessä valituksenalaisessa tuomiossa unionin yleinen tuomioistuin on soveltanut oikein näitä periaatteita katsoessaan kyseisen tuomion 95 kohdassa, että yhtäältä yhdenmukaistettujen standardien kohteena ei ole jäsenvaltioiden vahvistamien ”rakennuskohteisiin” sovellettavien perusvaatimusten noudattamisen takaaminen, mutta toisaalta jäsenvaltioilla on velvollisuus ”rakennustuotteita” koskevissa säännöksissään, joilla varmistetaan perusvaatimusten noudattaminen, käyttää näiden tuotteiden vapaan liikkuvuuden takaamiseksi yhdenmukaistettuja standardeja mainittujen tuotteiden suoritustason arvioinnin osalta.

76 Unionin yleinen tuomioistuin on samoin todennut saman tuomion 96 kohdassa perustellusti, ettei komission tehtävänä ole selvittää, taataanko kyseessä olevilla yhdenmukaistetuilla standardeilla ”rakennuskohteisiin” sovellettavien perusvaatimusten noudattaminen muiden vaarallisten aineiden päästöjen osalta, koska yhdenmukaistettujen standardien tarkoituksena on mahdollistaa ”rakennustuotteiden” suoritustason arviointi.

77 Unionin yleinen tuomioistuin on täsmentänyt jälkimmäisen valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa, ettei pyyntö merkitä varaus kyseessä olevien yhdenmukaistettujen standardien viitetietojen soveltamisalaan voinut missään tapauksessa menestyä asetuksen N:o 305/2011 18 artiklan 2 kohdan nojalla sen vuoksi, että ”sillä pyrittiin lisäämään mainittuihin standardeihin säiliöiden asentamista tai käyttämistä maanjäristys- tai tulva-alttiilla alueilla koskeva lisävaatimus”, kun tällaisesta lisäysmahdollisuudesta ei mainitussa säännöksessä säädetä.

78 Unionin yleinen tuomioistuin on siis perustellusti tutkinut kyseessä olevien standardien yhdenmukaisuuden vastaavien toimeksiantojen kanssa ja esittänyt syyt, joiden vuoksi komissiolla ei ollut velvollisuutta varmentaa perusvaatimusten noudattamista.

79 Neljänneksi ja viimeiseksi on todettava, että ensimmäisen valituksenalaisen tuomion 105 kohdassa ja jälkimmäisen valituksenalaisen tuomion 58 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin on ainoastaan korostanut, ettei komissio ollut tehnyt ilmeistä arviointivirhettä.

80 Tästä seuraa, että toinen ja kolmas valitusperuste asiassa C-475/19 P ja ensimmäinen ja toinen valitusperuste asiassa C-688/19 P on hylättävä.

81 Kaiken edellä esitetyn perusteella valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

## Oikeudenkäyntikulut

82 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdassa todetaan, että jos valitus on perusteeton tai jos valitus hyväksytään ja unionin tuomioistuin itse ratkaisee riidan lopullisesti, se tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista. Mainitun työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

83 Koska Saksan liittotasavalta on hävinnyt nyt käsiteltävän asian ja komissio on vaatinut sen velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, se on velvoitettava korvaamaan nyt käsiteltäviin valituksiin ja unionin yleisessä tuomioistuimessa käytyihin oikeudenkäynteihin liittyvät komission oikeudenkäyntikulut.

84 Mainitun työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn saman työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

85 Suomen tasavallan, joka on ollut väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa käsitellyn kanteen yhteydessä ja joka on osallistunut unionin tuomioistuimessa käytyyn menettelyyn, on siis vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asiat seuraavasti:

**1) Valitukset hylätään.**

**2) Saksan liittotasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan kyseisiin valituksiin ja unionin yleisessä tuomioistuimessa käytyyn oikeudenkäyntiin liittyvät Euroopan komission oikeudenkäyntikulut.**

**3) Suomen tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Allekirjoitukset